

Sygn. akt: I. C. 1200/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 września 2013 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach I. Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agnieszka Kluczyńska
Protokolant:	Dominik Wasilewski

po rozpoznaniu w dniu 10 września 2013 r. w Suwałkach

na rozprawie

sprawy z powództwa **C. J.**

przeciwko B. S.

o ustalenie

I. Ustala, iż powód C. J. nabył z dniem 20 czerwca 2009 roku własność samochodu osobowego marki V. (...), rok produkcji 2001, nr nadwozia (...);

II. Przyznać od Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego w Suwałkach) na rzecz r. Pr. Ł. H. kwotę 1.200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem reprezentowania interesów pozwanego jako kurator.

/-/ SSR Agnieszka Kluczyńska

Sygn. akt I C 1200/12

UZASADNIENIE

Powód C. J. w pozwie wniesionym przeciwko B. S. (zam Francja) – k. 33 pozwu, domagał się ustalenia, iż z dniem 20 czerwca 2009 roku uzyskał własność samochodu osobowego marki V. (...), rok prod. 2001, nr nadwozia (...);

Uzasadniając swe żądanie powód wskazał, iż w czerwcu 2009 roku P. G. legitymując się niezbędnymi dokumentami przedstawił powodowi C. G. ofertę sprzedaży samochodu marki V. (...) , rok prod. 2001, nr nadwozia (...) ; P. G. wskazał, iż samochód sprowadzony został z Francji , zaś P. G. ma uprawnienie do rozporządzania rzeczą; do umowy sprzedaży doszło w dniu 20 czerwca 2009 roku i pojazd zarejestrowany został w Urzędzie Miejskim w S. oraz z tytułu zawarcia umowy opłacony został podatek akcyzowy w Urzędzie Celnym w S. oraz podatek od czynności cywilnoprawnych w Urzędzie Skarbowym w S.. Po pewnym zaś czasie okazało się, iż umowa sprzedaży została podrobiona poprzez podanie innego niż w rzeczywistości sprzedawcy oraz miejsca zawarcia transakcji. Konsekwencją powyższego było wznowienie postępowania administracyjnego w sprawie rejestracji pojazdu;

Odpis pozwu wraz załącznikami (przetłumaczony na język francuski) powrócił z adnotacją poczty – adresat nieznan pod wskazanym adresem; w związku z powyższym postanowieniem z dnia 7 maja 2013 roku Sąd Rejonowy w

Suwalkach ustanowił dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego B. S. kuratora w osobie r pr Ł. H.. W odpowiedzi na pozew kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego pozostawił rozstrzygnięcie merytoryczne do uznania Sądu, jednocześnie wskazał, iż na podstawie dowodów dołączonych do pozwu prawdopodobnie powód uzyskał własność pojazdu marki V. (...) na podstawie art. 169 § 1 kc; końcowo, na rozprawie w dniu 10 września 2013 roku kurator dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego wniósł o oddalenie powództwa, z uwagi na treść art. 169 kc.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Powód C. J. pozew swój oparł na normie art. 169 § 1 kc, który określa przesłanki nabycia własności od nieuprawnionego i jest jednocześnie wyjątkiem od zasady *nemo plus iuris in alium transferre potest quam ipse habet*;

Pod pojęciem „nieuprawniony” należy rozumieć osobę, której nie przysługuje prawo własności i która nie została przez właściciela upoważniona do przeniesienia własności rzeczy;

Nabycie własności rzeczy ruchomej od nieuprawnionego wymaga spełnienia określonych przesłanek, a więc niezbędne jest dokonanie czynności prawnej, wydanie rzeczy, objęcie rzeczy w posiadanie przez nabywcę, pozostawanie nabywcy w dobrej wierze;

Wymóg dokonania czynności prawnej wynika z tego, że rzecz ma być zbyta przez nieuprawnionego. Chodzi zatem o dokonanie czynności prawnej zobowiązującej do przeniesienia własności rzeczy ruchomej. Czynności powinna odpowiadać wymaganiom ustawy, gdyż art. 169 kc sanuje jedynie brak uprawnienia po stronie zbywcy. Jak wynika z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy powód C. J. zawarł umowę sprzedaży z nieuprawnionym do rozporządzania rzeczą, tj P. G. w dniu 20 czerwca 2009 roku. (okoliczność bezsporna);

Dalej, rzecz stanowiąca przedmiot rozporządzania rzeczą ma być kupującemu wydana – chodzi tu zatem o faktyczne władztwo nad rzeczą stanowiące element zarówno posiadania, jak i dzierżenia. Z twierdzeń powoda (nie kwestionowanych przez stronę przeciwną) oraz zeznań świadków : P. G. (k. 126v-127), M. M. (k. 103v-104), T. M. (k. 104), R. J. (k. 104-104v) wynika jednoznacznie i owa przesłanka również została spełniona; powód C. J. był posiadaczem przedmiotowego pojazdu od dnia zawarcia umowy sprzedaży.

Z brzmienia art. 169 § 1 kc wynika, iż nie jest możliwe nabycie własności od nieuprawnionego, jeżeli nabywca pozostaje w złej wierze. Z tego sformułowania płyną dwie konsekwencje : pierwsza, że jedną z przesłanek nabycia własności jest dobra wiara nabywcy; druga : że dowód złej wiary nabywcy obciąża osobę, która kwestionuje dobrą wiarę. Stanowi to ustawowy przejaw funkcjonowania domniemania określonego w art. 7 kc, nabywca zatem nie ma obowiązku wykazywania swojej dobrej wiary (por uzasadnienie uchwały SN z dnia 30 marca 1992 roku III CZP 18/92, OSN 1992/9/144). W realiach zatem sprawy niniejszej, dowód, iżby powód pozostawał w złej wierze obciążał pozwanego (kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego B. S.); domniemania płynącego z art. 7 kc kurator dla nieznanego z miejsca pobytu nie obalił jednak, a nawet nie przejawiał jakiegokolwiek inicjatywy dowodowej w tym zakresie; jednocześnie z kopii dowodu rejestracyjnego pojazdu, z zeznań świadków wynika iż nabywcy (powodowi) przyznać można przymiot dobrej wiary rozumianej jako stan świadomości danej osoby, która ma błędne ale usprawiedliwione okolicznościami przekonanie o istnieniu jakiegoś prawa lub stosunku prawnego, czyli usprawiedliwionym przekonaniu, że zbywca jest osoba upoważniona do zbycia cudzej rzeczy ; i tak, C. J. wielokrotnie oglądał pojazd marki V. (...), zaparkowany na terenie parkingu komisju, także z osobami trzecimi, ; pojazd poddawany był oględzinom w zakresie stwierdzenia, czy nosi ślady włamania, sprawdzano nr VIN i tabliczki znamionowej, silnika, zbywca (P. G.) dysponował dwoma kompletami kluczyków do pojazdu, oraz dowodem rejestracyjnym pojazdu; pojazd – wraz z przedstawionymi kopiami dokumentów – został zarejestrowany w Urzędzie Miasta S., odprowadzono należy podatek akcyzowy (w Urzędzie Celnym również dokonano kontroli dokumentów pojazdu) oraz opłacono podatek od czynności cywilnoprawnych (dowód: dowód rejestracyjny k. 8, zaświadczenie US k. 9, zaświadczenie Urzędu Celnego k. 11, dowód rejestracyjny k. 12,) dodatkowo, postępowanie przygotowawcze prowadzone przez Prokuraturę Rejonową w Suwałkach potwierdziło, iż pojazd nie pochodzi z kradzieży (dowód ; postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych k. 16).

Wszystko powyższe prowadzi do wniosku, iż powód C. J. nabył własność pojazdu V. (...), rok prod. 2001, nr nadwozia (...) z dniem 20 czerwca 2009 roku – czego wyrazem jest pkt I wyroku. ;

W sprawie niniejszej kurator dla nieznanego miejsca pobytu pozwanego r pr Ł. H. wniósł o przyznanie mu stosownego wynagrodzenia, tytułem reprezentowania interesów pozwanego; przedłożył jednocześnie spis kosztów, opiewający na kwotę 2 952,00 złotych (k. 99).

Stosownie do treści § 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 sierpnia 1982 r. w sprawie stawek, warunków przyznawania i wypłaty ryczałtu przysługującego sędziom i pracownikom sądowym za dokonanie oględzin oraz stawek należności kuratorów.* (Dz. U. z dnia 15 września 1982 r.) wysokość wynagrodzenia kuratorów ustanowionych w poszczególnych sprawach zależy w każdym wypadku **od rodzaju sprawy, stopnia jej zawikłności i nakładu pracy kuratora.**

2. Wysokość wynagrodzenia kuratorów ustala się według przepisów określających opłaty za czynności zespołów adwokackich. Wysokość wynagrodzenia kuratorów będących adwokatami nie może przekraczać stawek zasadniczego wynagrodzenia przewidzianego tymi przepisami, a wysokość wynagrodzenia **innych kuratorów - 50% tych stawek.**

Zauważyć należy, iż w niniejszej sprawie kuratorem ustanowionym dla nieznanego z miejsca pobytu pozwanego był radca prawny; jednoznaczność i wykładani językowa wyz cyt Rozporządzenia nie daje podstaw do przyznania wynagrodzenia innego, jak tylko obliczonego na podstawie ust 2 wyz cyt regulacji. Skoro zatem wartość przedmiotu sporu to kwota 15.000 złotych – to zgodnie z § 5 pkt. 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, minimalna stawka wynagrodzenia wynosi 2.400,00 złotych, a zatem, stosując § 3 ust 2 Rozporządzenia w sprawie należności kuratorów – wynagrodzenie należne kuratorowi to kwota 1200,00 złotych – czego wyrazem jest pkt. II wyroku.

/-/ SSR Agnieszka Kluczyńska